

konáno dne 13. června 1929, uplynula lhůta dnem 13. června 1930, a jest vzhledem k tomu, co právě bylo uvedeno, zcela nerozhodné, zda a kolikrát podal výkonný orgán o výkonu zprávu, a, zda a kdy byla soudem zpravena o výkonu vymáhající věřitelka. Tvrdí-li dovolací rekurs, že vymáhající věřitelka byla druhým záznamem výkonného orgánu uvedena přímo v omyl, nezměnila by vzhledem k tomu, co uvedeno, ani tato okolnost na věci nic, podotýká se však, že podle zájemního protokolu ze dne 13. června 1929 vymáhající věřitelka byla při výkonu zastoupena a tedy přítomna, což dovolacímu rekursu asi ušlo.

Čís. 10268.

Pojem věna a výbavy.

Výbavu nelze v pochybnosti považovati za věno, jest parafernálním jměním manželčiným, k výbavě má manželka neobmezené vlastnictví, při čemž arci může svěřiti její správu manželci. Manželka může se kdykoliv domáhati vydání výbavy. Tím, že manželka podala na manžela žalobu o vydání výbavy, vypověděla mu správu svého jmění. Bytové zařízení jest výbavou.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv I 1548/29).

Žalobě, již se domáhala manželka na manželi vrácení nábytku, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde jen o to, zda věci, jichž vrácení se žalobkyně domáhá, jsou věnem, či neomezeným vlastnictvím žalobkyně, a, v tomto případě, zda může věci ty žádati kdykoli zpět. Věnem jest jmění, jež manželka neb osoba třetí za ni poskytuje manželu k ulehčení nákladu spojeného se společenstvím manželským (§ 1218 obč. zák.). Výbavou jsou majetkové předměty, dané nevěstě při vstupu do manželství a sloužící jednak k vlastní nezbytné potřebě manželčině (šatstvo, prádlo nebo jiné ženské předměty), jednak pro první zařízení (k potřebě domácnosti jako nábytek, kuchyňské zařízení, prádlo ložní a stolní a celá řada jiných drobných potřeb). Tak učí nejen nauka (viz na příkl. Dr. Anders, Grundriss des Familienrechts str. 42, 43, Dr. Jan Krčmář, Právo rodinné, str. 46, komentář Stubenrauchův, 8. vydání, str. 518, 532, 533 a Dr. Emil Svoboda, Rodinné právo, str. 28), nýbrž na tom ustálila se i judikatura (srovnej na příkl. rozhodnutí čí. 1905, 4675 a 9380 sb. n. s. a v tomto rozhodnutí uvedenou další literaturu). Výbavu nelze v pochybnosti považovati za věno, protože se nezřizuje a neodevzdává manželci, nýbrž jest parafernálním jměním manželčiným; k výbavě má manželka vlastnictví právně neobmezené, při čemž může arci svěřiti její správu manželci. Proto nepochybil odvolací soud, uznáv, že bytové zařízení, jehož vydání se ža-

lobkyně domáhá, jest výbavou, a neprávem míní dovolatel, že bytové a hospodářské zařízení jest čítati k němu a že sdílí též jeho osud. Nehledíc k tomu, že žalovaný ani netvrdil, že v souzeném případě bylo zřízeno věno, muselo by věno býti zřízeno notářským spisem, má-li býti žalovatelné. Správným je i názor odvolacího soudu, že se manželka může kdykoli domáhati vydání výbavy. Podle § 1237 obč. zák. podrží manželka, nebylo-li zvláštní úmluvy o upotřebení jejího jmění, své dřívější vlastnické právo. Platí ovšem podle § 1238 obč. zák. právní domněnka, že, pokud manželka neodporovala, svěřila manželku jako svému zákonnému zástupci správu svého jmění, ale manželka může mu ji odníti pouhým prohlášením. To se stalo v souzeném případě tím, že žalobkyně podala na svého manžela žalobu o vydání věcí, čímž mu vypověděla správu svého jmění. Tímto okamžikem pozbyl správu nad výbavou, nemůže si ji vůbec ponechat, nýbrž žalobkyně může nyní s tímto svým majetkem činiti, co chce; opodstatněna jest proto její žalobní žádost na vydání věcí jí patřících. Opustila-li žalobkyně důvodně či svémocně a protiprávně manželské spolužití, je pro posouzení tohoto případu úplně bezvýznamné (čís. 2284 sb. n. s.).

Čís. 10269.

Mezinárodní doprava železniční.

Předpis o uznání nedostatečnosti obalu odesílatelem na nákladním listu platí jen pro takové vady, jež při obvyklé manipulaci spojené s nakládáním a s výpravou zásilky jsou pro zřízence dráhy pouhým okem zpozorovatelné. Za následky vad, jichž zjištění vyžaduje zvláštních znaleckých zkušeností a vědomostí, ručí odesílatel.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv I 1864/29).

Vagonová zásilka španělského vína došla z Hamburku do Prahy tak poškozená, že několik sudů mělo proražená dna a obsah částečně vytekly. Nárok proti dráze na náhradu škody postoupil příjemce zásilky žalující pojišťovně, jež se domáhala na československém státu náhrady škody. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Soud zjistil, že španělské sudy, v nichž bylo víno uloženo, mají dno z úzkých destiček 8—10, silné asi 3 cm, mají mělký asi 1/2 cm hluboký zářez do dužin, mají obruče 40—45 cm široké a nejvýše 1 1/2 mm silné a že se při takových sudech snadno obruč vytáhne, dužiny povolí a není potřebí velkého nárazu, by se dno vrazilo do vnitřku sudu, a může se takové proražení dna státi i při obyčejném posouvání vozu, ba jest možné, že, když se sud válí na větší vzdálenost, může se dno samo ze zejku vysunouti. Podle § 86 druhý odstavec žel. dopr. ř. neručí dráha za škodu u zboží, které bylo k přepravě podáno nebalené, nebo v obalu nedostatečném, ačkoliv podle své povahy vyžaduje obalu na ochranu před ztrátou, úbytkem nebo poškozením při přepravě, za škodu, která vzejde z nebezpečí spojeného s tím, že obal chybí, nebo jest nedosta-